

Тог 19. децембра 2005. седео сам у малом париском локалу близу Венсанске шуме и прелиставао „Фигаро”. Чланак Изабеле Ласер под насловом „Србија се припрема за независност Косова” одмах ми је привукао пажњу. Но, пре него што сам почео да га читам позвао сам келнера да ми препоручи нешто за јело. Овај ми је тријумфално саопштио да је специјалитет ресторана албанска жаба, да их добијају из Албаније, из места Новосел поред Валоне. У дискусију, да припомогне келнеру, укључио се и власник ресторана.

„Знате, албанска жаба је овде краљица, лови се у језерима и барама, допремају нам их живе, део ће бити замрзнут, али специјалитет је жива жаба. На хладном, жаба упадне у летаргијско стање и остаје жива док се не испоручи. Има посебан укус и најтраженија је на тржишту. Ми их купујемо од фирме 'Вивал' директно из Албаније, власници фирме су четири брата из породице Сакај, заједно с Анестом Базанијем развили су одличан посао.”

Замолио сам за мало времена да се одлучим хоћу ли појести албанску жабу, или нешто друго. У међувремену навалим на чланак у „Фигару”. Углавном западни ставови о неизбежности независности Косова, у стилу „што је дужа неизвесност то је ближа независност”. Један пасус Изабел Ласер почиње констатацијом: „Скупштина Србије је изгласала резолуцију која прописује да ће се свако решење за Косово испитати на референдуму у Србији...”

„Хоћете ли албанску жабу на париски, или на лионски начин, или више волите жабљи омлет”, упоран је био келнер. Почињем да сумњам да је ово провокација, или да келнер можда ради за албанску обавештајну службу. Ипак, питам каква је албанска жаба на париски, а каква на лионски начин, а шта је то жабљи омлет.

„На париски начин секу се само батаци, а лионски је када се остављају цели екстремитети. Жабљи омлет правимо тако што целу жабу умочимо у размућено јаје.”

Нисам појео жабу, одлучио сам се за класичан бифтек. Сада, после седам година видим да су други не само појели, већ прогутали албанску жабу. Да ли живу, да ли на париски,

или на лионски начин, или је то био жабљи омлет, остаће за историју. Коју, уосталом, у Србији одређује карактер појединца и осећај тренутне политичке и сваке друге моћи, уз минималистичку спољну политику која је у сталном и паничном страху за будућност земље.

Народи у историји, па тако и српски народ, имају нешто као уштеђевину својих предака, својеврстан историјски капитал. Наравно, дође некада и време расипања. Не знам је ли то аутоматски добро или лоше, али знам да би одговорни морали да воде рачуна колико могу од свега тога и да троше. Како са парама, тако је и са историјом, односно са државним интересима. Који су код нас често краткорочни, ако већ нису само изборни. Најлакше је спискати и имовину и историју, то свако може. Најчудније је што ова врста наивности није типична за српски менталитет, јер српског сељака и српског трговца, барем из литературе, када су паре у питању, нико није могао да вуче за нос. А паре су доказаних 8,3 милијарде тона мрког угља на Косову, претпоставке су да га има још најмање толико и то су највеће резерве у Европи. У рудницима Трепче експлоатисао се бакар, залихе су толико велике да су у Другом светском рату ови рудници били под директном контролом Вермахта. Постоје индиције о значајним налазиштима злата у Трепчи и хрома на граници с Албанијом. Већину рудника на Косову основала је Србија, само од 1970. до 1999. Србија је на Косову потрошила 15 милијарди евра за комбинате и инфраструктуру. Косово је једна од највећих акција отимачине и отуђивања у историји.

Да, рећи ће неки, али то је реалност. Можда, али је међународно право на Косову у сукобу са том реалношћу. Беспоговорним прихватањем реалности ми подривамо међународно право на које се онда, у појединим тренуцима, ипак, позивамо. Желим да се ослоним само на здрав разум и елементарну правну логику, па када ми кажемо да нисмо признали независност Косова, а потписујемо како нећемо правити сметње путу Косова ка ЕУ, онда бих волео да ми неко објасни да ли у ЕУ улази хотел „Гранд” у Приштини, виногради крај Ђаковице, албанске жабе, или држава Косово? Или мислимо да су они у ЕУ наивни, па ако ми први уђемо можемо онда да блокирамо Косово?

Свашта је ових дана могло да се прочита и чује у нашим медијима. Од већ отрцаних флоскула „да треба да живимо као сав нормалан свет”, наводних претњи Приштине како ће, ако не потпишемо то што смо прихватили, војно напасти Србе на Косову, до ставова како косовске оружане снаге неће без консултација са Кфором и локалним заједницама улазити на север Косова. По чему ми то не живимо „као сав остали свет”? Тај „остали свет” изађе због Косова на улице Варшаве и Прага да би пружио подршку Србији. Само због ћирилице је на тргу у Загребу било више од 50.000 људи. А ми хоћемо да сачувамо Косово. Испада да ми нисмо као сав остали свет. Ако Србија нема друге механизме да заштити своје грађане на северу Косова осим пустих обећања, онда ми личимо на споредне ликове из неке Брехтове драме: обављамо задатке које су нам наменили

моћнији, а сами смо практично ирелевантни...

(Политика)